

Evangelikus hírlevél

A BAKONYCSERNYEI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

A TARTALOMBÓL

Félhet-e az egyház népe? 2-3 oldal
Erős várad a mi Istenünk? 4. oldal
Az igehirdető műhelyéből 5. oldal
Súri hírek 6. oldal
Hálaadó nap Nagyvelegen 7. oldal
Gondolatok halottak napjára 8. oldal
Bakonycsernyei hírek 9. oldal

XVI. ÉVFOLYAM III. SZÁM. 2015. OKTÓBER

ÉLVEZD AZ ÉLETET!

(Gondolatok Pál Feri atya előadásai alapján)

„Az élvezet nagyszerű dolog, az Isten úgy teremtett minket, hogy az életet élvezni tudjuk”- mondta az atya az egyik előadásában. És mennyire igaz ez a gondolat, hiszen tényleg az élet igazán élvezhető. Remélem te is élvezed. De vajon min múlik, hogy tudjuk-e élvezni az életünket vagy sem? Talán azon, hogy mennyi pénzünk van? Hiszen drágák a koncertjegyek, a nyári fesztiválok horrorisztikus áron futnak, egy divatos okostelefont sem fillérekért osztogatnak, moziba sem mehetünk el minden nap, az air soft-ról, pait ballról vagy a gokartozásról meg inkább ne is beszéljünk. Ezek az élmények igen sokba kerülnek. Szóval, ha ezen múlik az élet élvezete, akkor tényleg a pénz a döntő, és sokan kimaradnak a buliból. Jól tudjuk, hogy mindezek jó szórakozást nyújtanak, és ha ezekben részünk lehet, az adott pillanatban jól érezhetjük magunkat, erre csábítanak a reklámok is. Pál Feri atya azonban azt mondja, hogy tulajdonképpen átvágtak minket, becsaptak bennün-

ket, mert ha a személyiségünk alkalmas arra, hogy az életet élvezzük tulajdonképpen nagyon kevés is elég nekünk. Ha tehát az életet alapvetően élvezhetőnek tartjuk nagyon kevés is elég, akkor nem kellene extrém élmények, méregdrága technikai eszközök, és örületes programok, elég lehet a kifli csücskének az íze. Milyen jól tud az esni főleg, ha még tej is van hozzá. Feri atya azt mondja, hogy az élet halálos sebbel együtt is élvezhető, megoldhatatlan problémával együtt is élvezhető. Ha ahhoz, hogy az életet élvezni tudjuk, állandóan élvezetekre van szükségünk, az azt jelenti, hogy nem tudjuk élvezni az életet, mert állandóan élvezetekre van szükségünk. Az az ember tudja élvezni az életet igazán, aki leül, este megeszik egy kiflit és azt mondja, a csücske is jó, már az is jó, no de hát ami belül van, az egyszerűen zseniális, gyerekkorom ízei. Az élet élvezete tehát nem az élvezeteken múlik, hanem a személyiségen, azon, hogy tudom-e élvezni az életet vagy nem. Ha tudom, nagyon kevés is elég, ha nem, akkor a sok is kevés. És hogyan lehet a személyiségem alkalmas arra, hogy élvezzem az életet? Úgy, hogy megtanulok szeretni. Szeretni magamat, a teremtett világot, embertársaimat, és azt, akitől mindezt kaptuk. Élvezd hát az életet!

Bence Győző

Erős várad a mi Istenünk?

A mai Európa langyos állóvíz, ahol sok ember egyik legfőbb gondja az értéktelen, csillogó kacatok gyűjtése, a testet, lelket megrontó élvezetek utáni hajsza. A Jóisten, úgy látom, a migrációs kérdéssel egy jó nagy fakanalat ragadott, és elkezdte kavarni ezt a hatalmas fazekat. 4. oldal

Igei gondolatok halottak napjára

Egy fa vastag ágát kellett eltávolítani és a megmaradt csonkot talán egy Lelkes favágó fűrészével Krisztus-jelképpé formálta. 8. oldal

Félhet-e az egyház népe?

Az európai kultúra megingásáról, a gyökerekhez való visszatérés lehetőségéről, a menekültek megsegítéséről és a gyülekezetek mai helyzetéről beszélgettünk a Fejér–Komáromi Egyházmegye esperesével, Szarka Istvánnal.

– Az egyházkerület lelkészeinek tartott munkaévkezdő istentiszteleten így fogalmazott: „Európa elsősorban nem a menekültektől, hanem elveszített értékeitől kell, hogy féljen.” Miben látja ennek az értékválságnak a megjelenését?

– Elsősorban a félelemben. Európa elvesztette azt a fajta – szellemi és lelki értelemben vett – erejét, mely az évszázadok során összetartotta. Itt elsősorban a kontinens egyik fundamentumára, a keresztény alapokra és erkölcsre gondolok. Az antikvitás, a görög, hellén kultúra is elvitathatatlanul az európai kultúra részét képezi, emellett azonban másik pillérként ott van a zsidó-keresztény kultúra is. A hétköznapijainkból látom eltűnni ezt a fajta alapot.

– Mik ezek a megroppant alapok?

– Gondolhatunk az erkölcsre, az adott szó becsületére, vagy arra, hogy az olyan krisztusi gondolat, mely az önfeláldozás kultúráját jelentette, mára háttérbe szorult. Gondoljunk a gyermekvállalásra, ami nem áldozat, hanem éppen az emberi élet egyik kiteljesedése. Mégis, minél fejlettebb egy ország, annál kevesebb gyermeket vállalnak a családok. Ma minél tehetősebb

valaki, annál jobban önmagának szeretne élni. Minél több pénze van, annál inkább saját magára akarja azt áldozni. Nem egy Nyugaton dolgozó barátom elbeszéléseiből tudom, fiatal munkatársaik számára elődleges az, hogy milyen autót akar vásárolni, hova menjenek pihenni, ugyanakkor nem szégyellték azt mondani, hogy házasodni, gyermeket vállalni nem akarnak, hiszen akkor odaszal a jólét, amit addig megteremtettek.

Amikor az áldozat kultúrája ennyire hiányzik az emberek mindennapjaiból, ott baj van. Ennek szekuláris vonzata is lehet, hiszen nem kell ahhoz Krisztust követőnek lenni, hogy evidens legyen: európai polgárként áldozatokat hozok másokért, mert magam is azért lettem valakivé, mert elődeim is áldozatokat hoztak. A mai menekültkérdés ennek feszültségét tovább növeli. Egyrészt félünk a hozzánk érkezőktől, de közben nem véletlen, hogy Európa hívja be az embereket, ugyanis szüksége van az olcsó munkaerőre. Több európai meghatározó politikus nyilatkozik úgy, hogy bizonyos számú bevándorlót szívesen fogad a kontinens. A népvándorlásnak is ez az egyik oka. Mindehhez ugyanakkor hozzáteszem, hogy Európa jólétét nagyrészt

azoknak a szegény országoknak köszönheti, ahonnan ezek az emberek elindultak, mert a korábbi évek gyarmatosításai során ezektől a jólétben élő országoktól rengeteg értéket vittünk el...

– Európán belül az egyház jelenléte olyan hálózatoságot feltételez, mely az értékválság tekintetében önmagunknak, egyháztagoknak jelenthet egy olyan felkiáltójelet, mely azt feltételezi, hogy maga az egyház fordul el önmaga értékeitől, vagy nem képviseli azt teljes mellszélességgel...

– Ezzel teljes mértékben egyetértek! A hálózatoságra utalva láthatjuk, hogy szembe kell néznünk azzal, hogy Európában a keresztény gyülekezetek erőteljesen fogytak. Finnországban először gazdaságilag, aztán területileg is összevonják a gyülekezeteket. Idehaza társítjuk a gyülekezeteket, hogy egy lelkész – a fenntarthatóság jegyében – több települést is ellásson. Mindez demográfiai okokból is következik, de az is az oka, hogy az egyház is átveszi a világi értékeket.

Ferenc pápa úgy fogalmazott, hogy „új bálványok jöttek létre. Az aranyborjú imádata a pénz kultuszának szívtelen alakja-

ban éledt újjá.” Én itt az egyházi döntéshozást is óvatosan megemlíteném. Nagyszerű, hogy fejlesztéseink vannak – én magam is több egyházi fejlesztésben részt vettem –, de miközben az egyház vállalkozik és próbálja a megmaradt infrastruktúráját – nagyon helyesen – a kor színvonalához igazítani, eközben olyan gondolatokról mond le, ami az alapját jelenti.

– Mit tekint az egyház fő feladatának?

– Az egyház elsőrendű feladata az, hogy a lelkekkel foglalkozzon, a lelkeket építse és Krisztust képviselje! Az ígét hirdesse. Annak kétféle formájában: törvényként, ami megítéli a bűnt, a helytelent, és evangéliumként, mely örömet, felszabadulást hoz a Jézus által szerzett bűnbocsánatban. Mindezt határozottan, a korszellel szemben is cselekednie kell! És itt nem a kor színvonala ellen beszélek, (az új technikai vívmányokban rejltől lehetőségekről), nyilvánvaló hogy ez is fontos, hanem azt hangsúlyozom, hogy a tartalomnak prioritást kell élvezni a formákkal szemben. Úgy érzem, ma éppen ettől félünk...

– Az egyháztörténet számos példát mutat arra, hogy elődeink a kor kihívásait hogyan élték meg. Említene pozitív példát?

– Párhuzamot húznék a reformáció kori világ és a mai világunk között. Amikor Európát veszélyeztette a török – ami akkor egyben a kereszténységgel szembeni elenséges kultúrát is jelentette –, Európa akkor is meg tudott erősödni, mert a lelki alapjai rendíthetetlenek voltak. A reformáció, azaz az alapokhoz való visszatérés olyan erkölcsi tartást adott a kereszténységnek, hogy ezt a fegyveres túlerő sem tudta ledönteni! Miután elvonult a veszedelem megerősödve jött ki belőle mind Európa, mind a kereszténység. Ennek értelmében ma egyetlen esélynek a krisztusi alapokhoz való visszatérést látom ahhoz, hogy ne kelljen félnünk. Amennyiben ez nincs meg, akkor viszont valóban van mitől tartanunk...

– A menekültek megsegítésében úgy tűnik, mintha a civil társadalom erősebben mozdult volna meg, mint a felekezetek. Ugyanakkor a krisztusi alap számomra olyan létbátorságot feltételez, mely egyházi és azon belül az egyes ember szintjén az esetekkel való foglalkozást feltételezi...

– Azt remélem, hogy civil megmozdulások

résztevői között számos, a hitét a gyülekezetben is megélt ember van. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy a gyülekezetek egy része jelenleg önmaga túléléséért küzd. Ezt a fajta külső áldozatvállalást bár meg tudja tenni, de ehhez szervezett formában, útmutatásra és irányadásra van szüksége.

– Miben látja az egyházi szerepvállalás lehetőségét?

– Lelkeszi tapasztalatom, hogy szolgálatom akkor volt áldott, amikor a krisztusi lélekkel tudtunk – mind közösségi, mind egyéni szinten – fordulni a bajba jutottak felé. Miközben azzal vagyunk elfoglalva, hogy saját szervezetünket, infrastruktúránkat, épületeinket rendbe tegyük, nem biztos, hogy jut idő a fontosabb dolgokra. A mi feladatunk elsősorban az lenne, hogy a lelkekbe öntsük a vigaszt, a bátorságot és tegyük késszé és alkalmassá az embereket arra, hogy ki-ki a saját helyén azt a picit meg tudja cselekedni, amit tőle Isten vár. Így feladatunk a lelkipásztoralás, az evangélium hirdetése, a világos, tiszta, olykor a korszellel szembe menő egyenes beszéd, de nyilván ez a fajta szolgálat súlytalanná válik akkor, hogyha nem követi példamutató élet.

Mindebben kulcsfontosságú szerepe van a központi szervezésnek, az országos egyházi döntésnek és a diakóniának, akik egyébként nagyon jól felismerve a problémát a maguk szerény módszereivel – önkéntesek toborzásával, adománygyűjtéssel – megpróbálnak segíteni. Ez a segítség ugyanakkor jelzés értékű is, hiszen a jövőben további hasonló problémákkal kell majd szembenéznünk. Elég a klímaváltozásra gondolnunk, ami a közeljövő fenyegető kérdését, kihívását jelenti. Egyik lelkes testvérem úgy fogalmazott, hogy néhány gyülekezetünk úgy viselkedik, mint az intenzív osztályon fekvő beteg: a túléléséért küzd. Tudjuk, hogy az a szervezet, aki önmaga túléléséért küzd, nem képes arra, hogy másoknak segítsen. A krisztusi alapokhoz való visszatérés egyben az alkalmassá és hitelessé válásunk feltétele is. Így tudunk ezekre a kihívásokra adekvát és jó válaszokat adni. Ez pedig csak önkéntesek bevonásával, a hitünk, krisztusi elköteleződésünk növelésével tud megvalósulni.

Galambos Ádám (evelet.hu)

Kit dicsér életem?

Múlt nyáron családommal együtt egy hetet töltöttünk el Olaszországban. Főként Firenzében és környékén. Megszámlálhatatlanul sok csodát láttunk itt. Ezek közül az egyik legnagyobb kétségtelenül a Firenzei Santa Maria del Fiore Bazilika, melyet a köznép csak il Duomo (a Dóm) néven emleget. E lenyűgöző építmény, mint egy földhöz kötött mennyei léghajó uralja egész Firenzét. Talán nem túlzás azt állítani róla, hogy a világ leggyönyörűbb keresztény épülete. Sokáig úgy hittem, mindez a csoda Isten dicsőségére készült el. Tévedtem. Nyaralásunk előkészítéseként olvastam, hogy a környékbeli városok Sienna és Firenze sokáig harcoltak egymással a politikai és gazdasági hatalomért. S e harcot a művészetek és a valóság területén is folytatták. Fontos volt számunkra, hogy a másik városnál dicsősebb, szebb, nagyobb és pompázatosabb épületeket emeljenek. Nem Isten, hanem önmaguk dicsőségére.

Nem csupán a reneszánsz ember kísértése az, hogy Isten dicsősége helyett önmaga hatalmának, gazdagságának állítson emlékművet. Akadnak olyan világtörténelmi korszakok, mikor a lényeg elhomályosodik. Hamvas Béla írja a következő diagnózist rólunk a Vázlat egy apokaliptikus történetfilozófiához című írásában: „...a modern Európa vallása nem a kereszténység, hanem, a kisburzsoázia. A jogart felváltotta a rőf, a Bibliát a főkönyv, az oltárt a szatócsbolt. És a változással mindenki meg van elégedve...” ez az ideál, mint Isten függ az emberiség fölött.” Hamvas gondolatait folytatva az ilyen korokban Krisztusból Jézus lesz, Üdvözítő helyett, tanító, – aki jó esetben – példakép. Úr Jézus helyett kis Jézus, karácsonyaink számkivetettje. Amikor ilyen öntörvényű módon élünk, Isten elnémul, kivonul életünkéből. Mert Isten nagyon udvarias! Nem tolakodik oda, ahol nem hívják, ahol nem látják szívesen őt! (Anne Graham)

Mégsem kell elcsüggednünk. Tekintsünk Isten Igéjére! Pál az Kor 1, 4-9 versekben Jézusért ad hálát. Jézus Urunk személyének és megváltó munkájának ismeretéért. Mindennek alapja a helyes hit. A helyes hit pedig az, amelyik Jézus Krisztusra irányul. Senki másra és semmi másra. S rá is úgy, mint a megfeszítettre. A helyes irányú hit megtermi a helyes cselekedeteket. Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el. (Ézs 40,31).

Erős várad a mi Istenünk?

(Gondolatok a reformáció évfordulójára)

Nem kisebbitve az aktuálpolitika által felvetett, mostanság sokakat foglalkoztató problémákat, arra teszek kísérletet, hogy szélesebb kontextusban helyezve végiggondoljam a reformáció évfordulójának előestéjén hagyatékunkat és lehetséges szerepvállalásunkat. Tegyük főhajtást a bátor reformerek előtt és óvjuk a ránk bízott szellemi örökséget. A ma emberének szemszögéből a változás (reform) szükségessége nehezen vitatható, közös gondolkodásra és cselekvésre kell, hogy sarkalljon őseink múltbéli szerepvállalása. Tenni azért, hogy az unokáinktól kölcsönkapott időt és teret úgy használjuk ki, hogy méltóak legyünk elődeink ránk hagyományozott szellemi hagyatékára.

Milyen aktualitása van, mit üzen a ma emberének Luther és reformátor társainak bátor, korszakos jelentőségű fellépése? Mi különbözteti meg a névtelen, vagy nevén nevezett hőst a hétköznapi mocsarában iszapbirkózó percmembertől? Van-e legalább mustármagnyi hitünk? Reformátor elődeink életüket és egzisztenciájukat sem féltették annyira, hogy a hit, a haza oltárán ne áldozták volna fel, ha szükségét érezték. A mai kor emberének töredékét sem kellene vállalni, mégis kevés az igaz hitből fakadó önzetlen cselekedet, a bátor kiállás a talmi eszmék ellen. Igaz, az eszmék közötti harc színtere és megjelenése változott. Nem csatatéren, szemtől szembe zajlik nyílt sisakos küzdelem, nem az agorán győzködik megvallott nézeteikről egymást poliszuk polgárai, hanem színpadok mögött, különböző páholyok zárt, szűk, elitista csoportok gondolják rendezni közös dolgaikat. Kongatják is sokan a vészharangot.

Egy jezsuita atya azt mondta, hogy az egyházat igazán csak a Krisztusi erő, isteni ígéret és kegyelem tartja össze. Az embereitől rég tönkremegetett volna. Kétféle olvasata is van a kijelentésnek: részint látunk egy szomorú, de reális XXI. századi valóságképet, másrészt jelzi az atya, hogy bizakodásunk alapja a megtartó, reformáló, biztató, óvó és mindig tanító Krisztusi erő. Kegyelemből, hit által. Aki e talapzaton építkezik, nincs mitől félnie. A következő sorokban megfogalmazott gondolatok – bár aktuálpolitikai alapjai is vannak – örök érvényűek: (idézet nem szó szerint) „**En nem a bevándorlóktól féltém Európát, hanem a lagymatag keresztényektől.** Az a természet rendje, hogy az a népcsoport, amely vegetál, amely nem alkalmas rá, hogy az életet továbbvigye, elsovad, kihal, lehúzzák a lefolyón és a helyüket elfoglalják azok a népek, amelyekben van életerő, lendület, bátorság. A mai Európa langyos állóvíz, ahol sok ember egyik legfőbb gondja a fogyókúra, az alakformálás és értéktelen, csillogó kacatok gyűjtése, a testet-lelket megrontó élvezetek utáni hajsza. A Jóisten, úgy látom, a migrációs kérdéssel

egy jó nagy fakanalat ragadott, és elkezdte kavarni ezt a hatalmas fazekat. Isten azt szeretné, hogy térjünk észhez, térjünk meg, különben elveszünk. Ne magunkra aggatott címkékkel jelezzük, miben hiszünk, hanem legyen gerincünk, jól definiált értékeink, amelyekhez tartjuk magunkat. Ne nyafogjunk, hogy de nehéz a feladat, hanem küzdjünk. Nem lehet folyamatosan félrevert harangok zajában élni, ezért nyugtassuk meg magunkat, s arra összpontosítsuk erőinket, ami a feladatunk. Jókedvvel, örömmel, gyermekekkel töltjük meg a Kárpát-medencét, mert az ország mindig azé lesz, aki étellel, gyermekkel tölti meg. Ha ezt nem tudja népünk megoldani, legördül számunkra a függöny.”

Böjte Csaba mondataival most is mélyen egyetértek. Pontos a helyzetkép, és ami még ennél is fontosabb, buzdító, kiutat mutató a bizonyágtétel. Önvizsgálatra szólít és cselekvésre hív. A skolasztikus filozófia szellemi atyjának tekintett Aquinói Szent Tamás írta egy helyütt: *a bűn, a rossz valójában nem más, mint a jó csökkenése, vagy hiánya.* Munkáld a jót magadban, és cselekedj! Summázhatnánk röviden a válságból való kilábalási tervet. Erős alapokra helyezett várat kell építeni, ami minden vészen át szilárdan áll. Őv a bajban, irányt mutat, ha utat tévesztés és visszafogad bármilyen messze is távolodtál el.

Végezetül álljanak Gandhi szavai bizonyágképpen. Magam is gyakran idézem, ha valahol ínséget tapasztalok: „Ha néha elcsüggedek, arra gondolok, hogy a történelem hosszú során végül mindig az igazság és a szeretet győzött. Léteztek ugyan zsarnokok és gyilkosok, akiknek hatalma megdönthetetlennek látszott, de végezetül mindig elbuktak. Mindig. Ezt ne felejtsük!”

„Nincsen nagyobb szeretete senkinek annál, mint annak, aki életét adja barátaiért.” (Jn 15, 13). Több mint kétezer éve jött valaki közénk, akinek élete a bizonyosság erre. Higgyünk neki, bizzunk szavaiban! Ha valós az elkötelezettség, ha sziklára építkez, a pokol kapui sem vesznek erőt rajta. Ha ezen igazság valamikor különösen is időszerű volt, akkor hát éppen ma az.

Csaba atya szavaival élve a „lagymatag kereszténynek”, aki az anyagi világ csapdájába csalva, partra vetett halként vergődik, fog legördülni majd a függöny.

Az igazság és a szeretet Istene által teremtet világban a sötétség erőinek alávetett szerep és kimért idő jut. **Krisztusi erő, ígéret, kegyelem,** amivel a reformátorok útnak indultak, és győzelemre vitték az igaz ügyet. Tudták, amit nekünk is tudnunk kell: akinek szívébe és zászlajára ezeket a szavakat rótták, az nem veszíthet.

Molnár István egyházmegyei felügyelő

A százszekézi evangélikus erődtemplom a világörökség részeként, szépen példázza evangélikus köszöntésünket. Ámde a várak mára már elveszítették hadászati jelentőségüket. S vajon mi a helyzet többi templomunkkal, s az imaházakkal? Mi a helyzet Európa lelkével? Sok egykori erődtemplom ma inkább múzeumként szolgál, mintsem a lelkeket Krisztushoz vezetné! Bizony nem az épületek felett járt el az idő, hanem az emberek felett, akik számára többé már nem az imádság háza a templom. (A Szerk.) Fotó Szarka István

Az Igehirdető műhelyéből

Az igehirdetés elhangzott Szentháromság ünnepe utáni 16. vasárnapon

Giovanni Papini olasz író VI. Celesztin pápa levelei az emberekhez. Című művében a következőket írja, „nem a hitetlenség a keresztyénség igazi nagy bűne, hanem a középszerűség.” Ízelgetem e mondatot és igazat adok neki abban, hogy középszerűen nem lehet Krisztust követni. Ez legalább akkora bűn, mintha hitetlenek lennénk. Ef 3, 14-21

„Ha Pál apostolnak lett volna szabója, biztosan sokat veszekedett volna az apostollal, hogy miért van kikapva térdnél a nadrágja. Nem lett volna túlzás, ha a keresztyénség egyik legnagyobb egyénisége, a gyülekezeteket alapító vezető ruhát csináltat magának. Ezzel szemben ő maga szabott és varrt, sátorponyvakészítésből tartotta el magát. Erejét megfeszítve dolgozott, mint sokan mások a gyülekezetekből, levelei pedig – nem mellesleg – gerincét alkotják az újszövetségi kánonnak és a keresztyén dogmatikának.

És ez a szorgalmas vezető, korának talán a legnagyobb hatású prédikátora, meghajítja térdét Isten előtt. Nem magáért. A gyülekezetekért. Amíg mások könyökölnek, és ruhájuknak azt a sarkát koptatják, a keresztyénség mértékadó egyéniségei arról ismeretlenek meg, hogy tudnak kicsik maradni. Képesek meghajítani térdüket Isten előtt, a többi emberért.

Az apostol minket is megállít ezzel a mozzanatával, hogy megemlékezzünk azokról, akik imádkoztak és imádkoznak értünk. Szülőkre, nagyszülőkre, lelkészekre, ismerősökre, de ismeretlenekre is gondolhatunk. Tenni, dolgozni sokat lehet és kell is. Ám gyülekezeti közösséggé úgy formálódunk, hogy imádkozunk egymásért.”

Ez a viszonylag hosszabb idézet Bácskai Károly professzor úr lelkészeknek szóló igehirdetési előkészítőjéből való. Nem csupán szép magyar nyelvezete, de tartalmas gondolatai miatt is olvastam fel e szakaszt. A tanár úr minden állításával mélységesen egyetért. Pál apostol úgy lett naggyá Isten Országában és a hálás emberi emlékezetben, hogy előtte kicsivé lett. Megtanult a Krisztusért szenvedni. A rá bízott népek, testvérek üdvösségre jutását a saját dolgainál mindig előbbre tekintette. „Ezért a nadrágja volt kitérdelve és nem a könyöke.”(i.m.)

S valóban, meg kell állnunk egy percre, hogy csendben felidézzük magunkban az áldott emlékü szereteteinket, akik értünk imádkozva, példájukkal nekünk is tanították a Krisztuskövető élet útját. Ha ők nem lettek volna olyan kitaróak, ha ők nem tartották volna a mi ügyünket másoknál előbbre valónak, akkor mi most nem tartanánk ott, ahol vagyunk. Isten ismerete nélkül, a Krisztusban megszerezhető kegyelem öröme nélkül, valahol elveszetteken tévelyegnénk a világban. Megfelelő, szilárd értékek nélkül.

S mélyen egyetérték tanár úr végkövetkezte-

tésével is: „gyülekezeti közösséggé úgy formálódunk, hogy imádkozunk egymásért.” S ennél a gondolatnál szeretnék kissé elidőzni. Az elmúlt hetekben az összegyűjtés ideje volt. Hívogattuk a konfirmandusokat, hívogattuk az ifiseket, s nagyon örültünk mindenkinek. Azoknak, akik kis gondolkodási idő után ugyan, de mégis eljöttek ide közénk.

E hívogató során szembesültem egy szomorú jelenséggel. A gyermekek még őszinték. Többen elmondták nekem, ők azért nem jönnek, mert egyik vagy másik társukat nem szívlelik. Olyan is akadt közöttük, aki kerek pereg kijelentette, hogy x és y nélkül legalább nyugalom lesz az órákon.

Akkor sajnos én magam sem találtam meg a megfelelő szavakat. Persze mondtam nekik, nem szép így érezni, gondolkodni. Másként kellene hozzájuk állni, például jó lenne megpróbálni Isten szemével nézni minden embert. Bűnösségük mellett meglátni azt is, Isten mennyire szereti őket. Értük is ugyanolyan ál-

gyen számára egyfajta lelki mentora, tanácsadója, Isten előtt közbenjárója. Egy év végeztével pedig majd meglátjuk, mennyiben segített bennünket az egymásért elmondott imádság gyülekezetté formálni.

Később, akik ilyen szolgálatot vállaltak, azt kérem, adják le nevüket, címüket, hogy tudjam velük a kapcsolatot tartani. A papírok között lesznek olyan nevek is, akik még nem jelentkeztek konfirmációs oktatásra, értük kérem ugyanolyan szeretettel és intenzitással könyörögni, mint a jelenlévőkért.

S akinek nem jut fiatal, elkezdheti a naponkénti imádságot egy számára távoli ismerősért. Nem rokonért, nem csupán saját gyermekért, szülőért, hanem egy majdnem teljesen ismeretlen emberért, akit itt a faluban látott. Az erős hitűek, a Krisztusban megerősödöttek pedig elkezdhetnek imádkozni az esetleges haragosaikért. Azokért, akikre neheztelnek, akikkel nem értenek egyet, akiket nehezebb szeretniük.

Konfirmáció 1992. Fotó Kadlecsek

dozatot hozott, mint értünk.... stb. De ez a kézenfekvő és zseniális gondolat mégsem jutott eszembe: Imádkozni kell értük! S azt kérem a gyülekezettől, hogy ne csak a távollevő, még vonakodó fiatalokért imádkozzunk, hanem a jelenlévőkért is. Szeretném kérni most a konfirmandusokat, hogy jöjjenek ki ide az oltárterbe és mutassák meg magukat. Nincs most itt még mindenki, de szeretném bemutatni őket a gyülekezet előtt. Talán azért épülnek be olyan nehezen a közösségünkbe, mert eddig senki nem volt, aki imádkozott volna értük?

Azt látjuk, hogy szegények a szülők nélkül kénytelenek eljönni ide, nem is igazán értik, mi történik velük. Azt kérem a gyülekezettől, aki szeretne ilyen imádságos szolgálatot vállalni egy gyermekért, az a kijártnál elhelyezett kosárból húzzon egy nevet, és naponként imádkozzék ezért a fiatalért, annak családjáért. Le-

tudom, ha kitaróan így cselekszünk hatalmas csodákat fogunk átélteni. Nincs nagy titok Krisztusban. Csak úgy kell élni, mint ő tanította. Csak meg kell próbálni, a csodák nem maradnak el.

Azt gondolom, ma nem szoruló különösebb magyarázatra, hogy milyen nagy szükségünk van ma ilyen meghajtott térdekre. Mikor az egész megszokott világunk szemünk láttára hullik darabokra, mert már nincs, ami összefogja. Mindent és mindenkit fölhasználnak egyéni, rövidtávú politikai célokra. S keresztyén hitünk is elsekélyesedett, megfáradt.

Giovanni Papini olasz író VI. Celesztin pápa levelei az emberekhez. című művében a következőket írja, „nem a hitetlenség a keresztyénség igazi nagy- nagy bűne, hanem a középszerűség. Ízelgetem e mondatot, és igazat adok neki abban, hogy középszerűen nem lehet Krisztust követni. Ez legalább akkora bűn, mintha hitetlenek lennénk.

Ebben a most hallott bibliai részben ebben a Krisztust dicsőítő éneken Pál apostol nemcsak térdelni tanítja meg hallgatóit. Ennél tovább is visz bennünket. Elkalauzol az imádság nyomán feltárlakozó belső, titkos szobába is. Oda, ahol Isten Lelke megtanítja velünk Isten titkait. Az isteni mértékegységet, mely a helyes keresztyén élet alapja. Hogy miután beteltünk ezzel a belső titkos kapcsolattal, ne középszerűen, hanem nagyszerűen tudjuk képviselni az ő ügyét az emberek között.

Ámen

Súri hírek

Ifjúsági túra

Szikrázó napsütés és családi hangulat jellemzte azt a május 30-i szombat reggelt, amikor a bakonyi ifjúsági túra résztvevői gyülekeztek a bakonycsernyei evangélikus templomban. A vállalkozó szellemű fiatalok a székesfehérvári, a tatabányai, a bokodi és a súri gyülekezetből jöttek össze erre a napra, melyet lelki útravalóval indítottunk Kósa Gergely lelkész igazgolatával.

Az áhítat után autókval kapaskodtunk fel Tésre, ahonnan egy szép körtúrával meglátogattuk az újonnan épült Széchenyi Zsigmond Kilátót, majd leereszkedtünk Jásdra, ahol a Római-füzdőnél tartottunk egy nagyobb pihenőt szalonasütéssel. Jó volt a nap során az Isten alkotta, csodás környezetben sétálni, beszélgetni, megélni a kötetlen és őszinte közösséget a régi és új barátokkal.

Taléntum

A nyári táborunk során szembesültem vele, hogy milyen sokrétű jelentése is van ennek a kifejezésnek. Több év után újra napközis hit-tantáborot szerveztünk a helyi gyermekeknek Súron. Igény pedig igen csak mutatkozik az ilyen rendezvényekre, hiszen több mint 40 általános iskolás korú gyermek jelentkezett különféle felekezetekből. A vártnál nagyobb érdeklődés láttán, hála Istennek a vezetői gárda is kiegészült, így végül 5 felnőtt és 2 középiskolás segítővel kezdtük el a 6 napos tábor július 13-án.

Minden nap egy kis mozgással indítottunk, amikor még nem járt olyan magasan a nap, hogy a rákövetkező tanítást már testileg kicsit kifáradva hallgassák a mindig aktív fiatalok. Ilyenkor egy-egy bibliai taléntumot jártunk körül (a Lélek gyümölcsei alapján), melyhez mindig tartozott egy ó - vagy újszövetségi elbeszélés is. Itt találkoztunk avval is, hogy a taléntum jelentett a bibliai időkben súlymértéket is, egy bizonyos pénzfajtát is, ma pedig sokszor a tehetség szinonimája. A tanítás után kisebb csoportokra váltunk, ahol életkorhoz illeően dolgoztuk fel a hallottakat – kézműves feladat, dráma, vagy beszélgetés segítségével.

Délután általában a sport és játék kapta a főszerepet. Meglátogattuk a halastavat, lovagoltunk, gyertyát mártogattunk, nemeztünk és egy jó nagy erdei sétában is részünk lehetett.

Minden élmény mellett a hét legizgalmasabb napja talán a szombat volt, amikor is családi buszos kirándulásra indultunk a Balatonra. Először a Káli-medence felé vezetett az utunk, ahol a Hegyestű bazaltoszlopait csodáltuk meg. Második állomásunk a Szigligeti vár volt. Októberben olvasva ezeket a sorokat nehéz elképzelni a nyári kánikulát, amellyel csapatunk hősieken küzdött az erődítmény meghódításakor.

De mindenki szeme előtt ott lebegett, hogy ezután már a strand vár ránk. Így is lett, azonban aggasztó volt, hogy időközben villámokkal tarkított viharfelhők gyülekeztek körülöttünk. Ezen a ponton azonban különös módon átélhettük az Úr csodáját, amikor is délután a tó északi partján szinte mindenhol esett valamennyit az eső, de a mi strandunkon, és pár kilométeres körzetében végig száraz és kellemes strandidő uralkodott.

Nem csak ezért, de az egész hétért hatalmas hála él a szívemben azóta is. Elsősorban is hála az Úrnak, hogy elkészítette számunkra ezt a hetet, továbbá pedig köszönet a segítőknak, a szülőknak, és mindazoknak, akik bármilyen módon részt vettek a tábor előkészítésében, illetve lebonyolításában.

Őszi ifjúsági hétvége Nagyveleg, 2015. október 2-3-4. (Naplótöredékek)

Péntek délután még kérdéses, hogy végül is hányan jönnek velem a nyolcadikosok közül Nagyvelegre. Valakinek focimeccse van, valaki nem szeret máshol aludni, valaki idegenkedik az idegenektől, valakinek csak egyszerűen nincs kedve. Estefelé végül is négyen ülünk be a gyülekezeti Corsába – induljunk, Isten nevében!

Két okból is furcsa itt lenni a kastélyban: egyrészt nincs nyár, másrészt nincs tömeg. Végül nagyjából húszan engedtek a hívásnak, de öröm, hogy ők itt vannak. Értük már érdemes volt készülni, szervezni, eljönni. Az épületben kicsit hideg van, sebj, így be lehet vetni a mutogatós énekeket is. És belefér nekik a pillangós régi sláger is, gyermeki lelkesedés komoly kamaszoktól – ilyeneké a mennyek országa.

A köszöntő szavaim után Attila vezet tovább

az estét áhítattal. Erős vár a mi Istenünk: hangzik a köszöntésben és hangzik a zsoltárban is. Már az első mondatai után újra belátom: a munkamegosztás gazdagít minket. De jó, hogy itt van, és de jó, hogy én is itt lehetek!

Bemutakozások jönnek – a fél tábor bokodi, már nagyon hiányoztak a megyei ifiből –, majd játékok. Az angol ezeket jégtörőnek nevezi, hogy oldja az ismeretlenség miatti feszengést. De itt már nyoma sincs ennek – jó csapat lesz!

Éjjelre hazamentem, csak másnap tértem vissza két újabb résztvevővel. Bár otthon aludtam, mégis kevés alvás jutott a készülések miatt. Pár dolog otthon is maradt – nem baj, a mindig nyugodt Győzöt ez nem kavarta fel. A délelőtti beszélgetések vázlata ment neki emlékezetből, papír nélkül is, az esti áhítatot meg a helyi sörözőben nyomtatták ki – a mulasztásaink is használhatja az Úr.

Kicsoda számodra Krisztus? – szólta a hétvége címeiként és a szombati beszélgetések témájaként. És volt beszélgetés. Voltak vélemények, élmények, megtapasztalások és igen bensőséges történetek is. Hála a szívem.

Az ebédet melegíteni kellett. Időközben megjött Eta is, aki kiváló segítség volt a három férfi között a tarhonya szakszerű hevítésében – jó lett.

Délután a sportpálya formált belőlünk egy közösséget: foci és méta volt műsoron. Elképesztő, hogy egy-két labda, az ifjú lelkesedés, és az őszi napsütés mekkora csodákra képes. Ilyenkor rövid ideig nincs fáradtság, nincs unatkozás, sőt még az okostelefon, vagy egyéb kutyü sem hiányzik a gyerekeknek.

Az esti számháborúról és a meghitt, csillagos ég alatt eltöltött csendsétáról már csak hírből hallottam.

Másnap 11-kor kezdődött az istentisztelet a gyülekezettel közösen. Megérkezvén kicsit szomorúan láttam, hogy a lelkes csapat mostanra három főre apadt. De büszke is voltam rájuk, hogy ők még maradtak, nekik minden áldás kell, amit az Úr erre a hétvégére készített.

Otthon, mikor az utolsó táboros kiszállt az autóból, így búcsúzott: - Köszönöm a hétvégét! Én már megyek is tovább, hiszen lesz még egy délutáni alkalom, de ezt érzem én is: Uram, köszönöm a hétvégét!

Előttünk álló alkalmak:

- 2015. október 31. szombat 16 óra Reformációi zenés istentisztelet a templomban. Közreműködik a Zirci Fúvós Együttes.
- 2015. november 1-én vasárnap 9 óra úr-vacsorás istentisztelet a templomban.
- 2015. november 1-én vasárnap 15 óra Temetői istentisztelet.
- 2015. november 21. szombat Egyházmegyei Focikupa, Mór.
- 2015. november 28. szombat Adventi korszorúkézés a gyülekezeti teremben.

Nagy Gábor

Hálaadó nap Nagyvelegen

Szeptember 25-én, pénteken hajnalban rázendített az eső, és csak esett, esett egész álló nap csak esett, és nem is állt el az éjszakai órákig. Ilyen jó kilátásokkal készült gyülekezetünk és a Nagyvelegi Önkormányzat a közös hálaadó napra, melyet ennek az esős pénteknek a másnapjára szerveztünk meg.

De szombat reggelre azért már más-ként festett az ég, s mivel szárazabb idő lett, sokan összegyűltünk a templomban, hogy hálát adjunk Istennek a

kívül-belül megújult hittantermekért, a templomkertben épített közösségi kemencéért, és Rajcsányi János korábbi nagyvelegi lelkészért, aki 200 esztendeje született, és aki az 1848-49-es forradalom és szabadságharc velegi hőse volt.

Az ünnepi istentisztelet után gyülekezetünk felügyelője, Németh István leplezte le Rajcsányi-emléktábláját, majd az ünnepi közgyűlés keretében Farkas Gábor, falunk történetének megírója, ismertette a forradalmár lelkész színes élettörténetét.

A közös gyűlésebéd végzetével, kezdetét vette a kemenceavató, mely idén nyáron épült fel a falu lakosainak nagylelkű felajánlásaiból.

A már délelőtt folyamán

befűtött kemencébe betettük az első cipőt, majd a szemerkélő esőben a nyugdíjas klub adta elő népdalcsokrét. Míg a cipő odakint sült a kemencében, addig a gyülekezeti teremben a Forгатós Néptáncgyűttes gyerek csoportja járta el vidám táncát, s mire a fiatalok lába elfáradt a sok táncból, a cipő is kisült a kemencében. A napot egy vidám tárgymozgató meseelőadással zártuk. S bár a nap nem sütött ki, de jókedvből nem volt hiány a hálaadó napunkon.

Reménységünk, hogy mindaz, amiért most hálát adhattunk Istennek, sok áldást hoz majd közösségünknek! Minden testvérünknek és barátunknak köszönjük közösségi munkájukat, adományait. Köszönjük Nagyveleg Község Önkormányzatának támogató segítségnyújtását!

Igei gondolatok halottak napjára

(In hoc signo vinces)

A képen látható keresztet meglepődve találtam nemrég a temetők bejáratánál. Egy fa vastag ágát kellett eltávolítani és a megmaradt csonkot talán egy Lelkes favágó fűrészével Krisztus-jelképpé formálta. Elgondolkodtam, hogy vajon az alkotó miért pont ezt a formát hozta létre. Ekkor néztem körbe és újra tudatosult bennem, hogy ez az ősi szimbólum bizony ott szerepel majdnem minden síremléken is. A kereszt szer- ves része a temetőnek.

De vajon miért van így? Csupán régi szokásból?

Csupán jelezvén, hogy egy keresztyén embert temettek ide? Talán sokaknak igen. Ennél azonban jóval többet is jelenthet!

A címben szereplő régi latin mondat Konstantinus, római császár számára volt isteni kijelentés, mikor a hagyomány szerint egy kereszt jelent meg neki a napban és csodás hangot hallott: „E jelben győzni fogsz!”

A temetőben sétálva, szeretteink síremléke felett megállva, gyertyát gyújtva, a fájó emlékekkel küszködve, nekünk sincs más, valódi kapaszkodónk, csak a kereszt jele. Ebben a jelben győzni fogsz – nem tudom, hogy az ókori császár történetében mennyi az igazság, de Isten Igéjének valóban ez az üzenete számunkra.

Pál apostol ezt így fogalmazta meg: „Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?” A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (1Kor. 15,55-57)

Megváltónk keresztyében tehát a veszteség idején is átélhetjük a diadalt. Azt a győzelmet, amit Jézus Krisztus szerzett nekünk a Golgotán: meghalt az emberekért, meghalt a bűneinkért, meghalt értünk. Érted is. Viszont a sír nem tarthatta fogva, hanem a harmadik nap hajnalán feltámadt és élőként lépett elő. Ezt a győzelmet pedig megosztja velünk, részesít benne minket. Ha hittel jövünk hozzá, letéve keresztyénül bűneinket, régi, hitetlen életünket, és elfogadjuk Őt Megváltónkként, akkor már rajtunk sem a halál fog többé uralkodni, hanem maga az Élet. Hittel megállva, Krisztusban elrejtőzve pedig mi is szent magabiztossággal vehetjük az elmúlás fojtogató rémének szemébe: Halál, hol a te diadalod? Jézus által tehát a győztes oldalán vagyunk. Az Ő keresztye pedig a végső diadal biztosítéka számunkra: hitben elhunyt szeretteink Nála és Benne élnek tovább, az Úr által elkészített örök, mennyi hazában. Ez pedig nem csak rájuk nézve igaz, hanem számunkra is rendíthetetlen reménységgé válhat, amennyiben a kereszt számunkra is a győzelem jelévé válik.

A hívő keresztyén ember számára tehát ilyenén lehet az elmúlás gondolata és az előremetők emlékezete: a veszteség fájdalmai közepette is boldog békességem van, mert tudom, hogy Krisztus keresztyében ott van a győzelem.

Nagy Gábor

Halottak napja elő

A minap beszélgettem egyik ifjú lelkész kollégámmal, aki szomorúan megjegyezte, közgondolkodásunkban a mindenszentekhez és a halottak napi ünnepekhez képest mennyire méltatlanul háttérbe szorult az egyik szép ünnepünk. **Az Örök élet vasárnapja.**

Mint ismeretes, e vasárnap az Ádvent előtti utolsó vasárnap. Ezen az ünnepen már nem halottainkat gyászoljuk, s nem is a jövőre ítéletre gondolunk, hanem az azt követő időszakra. Az örök életre. Az örök élet sokak véleményével ellentétben nem a halálunk pillanatában kezdődik el. Hanem akkor, amikor Krisztus diadalmasan visszatér az ég felhőin. Ekkor majd ítéletet tart élők és holtak felett. Mindazok, akik a megfeszített és feltámadott Krisztusra élő hit- tel tekintenek, e hit által üdvösséget és örök életet nyernek. Amikor a november első napjaiban előresietett szeretteinkre gondolunk, a még úton lévőkéért, önmagunkért jó felidézni az evangélium sorait. Urunk kinyilatkoztatását. Mesterünk a testvérét gyászoló Mártához így szólt: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha.” Jézus Urunk ezután megkérdezte a gyászolót: Hisszed-e ezt?” Márta így felelt: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.” Jn, 11, 25-27 **Az örök élet boldogsága egyedül ezen a helyes- és igaz meggyőződéssel vallott hiten nyugszik!**

Szarka István

FELHÍVÁS!

A Véhonyi evangélikus temetőben ellenőrizzük a sírhelyek megváltását, illetve intézkedést kezdeményezünk a veszélyes síremlékek eltávolításáról. A megváltott, de gondozatlan síremlékek bérloít a jövőben fel kívánjuk szólítani a sírhelyek rendbetételére. Semmiképpen sem megengedett az, hogy a sírhelyekről kinőtt, gondozatlan bokrok, az adott sírhelyméret- ten túlnyúljanak, veszélyeztetve és megakadályozva a hozzátartozók sírok közötti közlekedését.

A meg nem váltott és gondozatlan sírhelyeket rendbe tesszük, a meg nem váltott, de még fennálló síremlékek elbontása után, a sírhelyeket újból értékesítjük.

**A munkálatok elkezdéséig türelmi időt kívánunk adni:
2016. október 30-ig.**

Tisztelettel kérjük a hozzátartozókat, és a megváltott sírhelyek tulajdonosait, hogy az éves temető-fenntartási díjat szíveskedjenek az Evangélikus Lelkeszi Hivatalban befizetni, cím: Dózsa u. 1. A díj mértéke: 1000 Ft/sírhely.

Ebből az összegből kívánjuk fedezni a temető kaszálásának és karbantartásának költségeit, a temetőkert ápolásának eszköz, illetve munkaigényét. A karbantartás, fűnyírás a megváltott sírhelyek területeire nem vonatkozik. A megváltott sírhelyek gondozásáról természetesen a tisztelt hozzátartozók kötelesek gondoskodni.

Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség presbitériuma

BAKONYCSERNYEI HÍREK

Ami összeköt bennünket!

Gondolatok a finn haapavesi kórus istentiszteleti szolgálatáról.

2015. szeptember végén nivalai testvértelepülésünk mellett fekvő Haapavesi evangélikus gyülekezetének és a háborús veteránok kórusának közös szolgálatában gyönyörködhattunk délelőtti istentiszteletünk során. Felemelő volt hallgatni, ahogy vendégeink az általunk is kedvelt „Szólj boldog hála ének kezdetű” Sibelius éneket, magyar nyelven énekelték.

Az istentisztelet után közös ebéden vettünk részt, a gyülekezeti teremben, majd a szőlőhegyen tettünk rövid látogatást, ahol megízlelték a hegy gyümölcsét és a belőle készült nedűt.

Vendégeink a magyar Himnusz dallamával vettek búcsút tőlünk, így köszönték meg a szíveslátást. Szeretnénk mi is köszönetet mondani minden Testvérünknek, akik süteményekkel, munkájukkal kivették részüket a vendéglátásban!

Szarka István

Családi sportnap

2015. október 10-én, szombaton rendeztük meg pályázat keretében óvodánk családi sportnapját, együttműködve a pályázati kiírásnak megfelelően egy civil szervezettel,

jelen esetben a Bakonycsernyei Bányász Sportegyesülettel.

Az egészséges életmódra nevelés a család minden tagjának fontos, hogy szívügye legyen, s ebbe beletartozik a mozgás megszerettetése, a mozgásigény fokozása, a testi-lelki egészség megőrzése.

*„A sport a test útján nyitja meg a lelket”
(Szent-Györgyi Albert)*

Ezen a napon szülők együtt sportolhattak, ezáltal megvalósulhatott az együttjátszás öröme.

A gyerekek természetes mozgáskedvére alapozva, mozgásfejlesztő eszközök segítségével egy tartalmas délelőttöt tölthettek el óvodásaink és családjuk.

A programban a következők szerepeltek:

- Közös, zenés bemelegítő torna
- Csapatversenyek
- Akadálypálya, ügyességi játékok
- Kapura lövő verseny

A délelőtti tevékenységek közben a kenyérlángos is megsült falunk kemencéjében, melyet a jó hangulatú délelőtt után szívesen fogyasztottak a résztvevők.

Az aktív mozgásért a gyermekek jutalmat, a családok gyümölcskosarat vehettek át.

A pályázat által óvodánk mozgásfejlesztő eszközökkel gazdagodott, s egy emlékeztető őszi délelőttöt tölthettünk együtt.

Óvoda nevelőtestülete

Focikupa

Egyházmegyei ifjúsági temlabdarágó bajnokságot rendezünk

Móron, a Petőfi Sándor Általános Iskola tornatermében.

Mór Lovarda u. 2.

2015. november 21-én 8 órától

Nevezési feltételek:

- Csapatonként 2000 Ft nevezési díj
- Határidőre történő jelentkezés
- Evangélikus gyülekezethez való kötődés, egyháztagság.

Nevezés: gabor.nagy@lutheran.hu email címre történő jelentkezés 2015.11.14-én 14.00 óráig.

Egyházmegyénk valamint a Pusztavám-móri gyülekezet szerény vendéglátást biztosít.

Ünnepi alkalmak Bakonycsernye	
Időpont	Helyszín
Október 31. 10.30	Reformációi istentisztelet a templomban
November 1. 10.30	Istentisztelet a templomban
November 1. 15.00	Halottak napi Istentisztelet a köztemetőben
November 2. 11.00	Halottak napi Istentisztelet a véhonyi temetőben

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Istentisztelet:

Minden vasárnap Súron 9.00, Bakonycsernyén 10.30. Nagyvelegen 11.00. Minden hónap első vasárnapján, úrvacsora Bakonycsernyén, Súron. Nagyvelegen.

Családi istentiszteletek:

Minden hónap harmadik vasárnapján és a hirdetett időpontokban.

Szórvány istentisztelet:

Minden hónap első vasárnapján: Bodajkon 15.00 Úrvacsora nagyünnepek első napján

Bibliaórák:

Bakonycsernye: Kedden a Béke-telepen 15.00, csütörtökön a Lelkeszi Hivatalban 16.00

Énekkari próbák:

Örömhír kórus hétfőn 18.00

Konfirmációs oktatás:

Bakonycsernye Péntek: 16.00

Ifi óra:

Bakonycsernye Péntek: 17.30

Férfikör:

Minden hónap harmadik vasárnapján 15.00

Isten téged is vár!

Vasárnap az Úr napja, tudták ezt őseink, akik szép harmóniában éltek Istennel. Minden ember kicsi és nagy a boldogságát keresi, de ezt mindaddig nem fogja igazából megtalálni, amíg meg nem találja a lelki békességét Istennél.

Ezért hívunk minden családot vasárnapi istentiszteleteinkre. Minden hónap 3. vasárnapján családi istentiszteletet tartunk, ahol a gyermekek, óvodások, iskolások szolgálatát is hallhatjuk, s ahová hívjuk ezennel a te családodat is.

A körülöttünk lévő zűrzavaros világban fontos, hogy Te is tartozz valahová. A templomban megérezheted azt, hogy jó evangélikusnak lenni, jó egy keresztény közösséghez tartozni, akik számára fontos az Isten. Itt átélheted azt a megtapasztalást: Jézus érted is meghalt a kereszten. Mindezek mellett segítőtársakra, barátokra, lelki társakra is találhatsz, akik nem csak a jóban osztoznak veled, hanem segítik hordozni nehézségeidet is.

Isten téged is vár, mert még üres a helyed a templomban. Azt szeretné, ha nemcsak a hittan órákon hallanál Róla, nemcsak elméletben hinnél benne, hanem lehetőség lenne átélni, személyesen megtapasztalni a vele való lelki közösséget. Fiatalként, gimnazistaként bekapcsolódhatsz az ifjúsági körbe, ahol a benned felmerülő kérdésekre is választ találhatsz.

Ha észrevetted már, a parókia kapuja mindig nyitva van. Azért, hogy oda bármikor betérhess, amikor csak szükség van rá. Ha úgy érzed, nyomasztanak a gondok, vagy ha ki szeretnéd önteni a szívedet, ha szükség van egy jó szóra. Isten téged is vár, ezt ne feledd!

Szarka Éva

Gyülekezetünk elnökségének felhívása

Müemlék orgonánkon nagyobb felújítást 1977-ben végeztek utoljára. A nagyon értékes hangszer felújítása, restaurálása elkerülhetetlenné vált. A felújítást, mely ez alkalommal csak a belső szerkezetet érinti, két ütemben kívánjuk megvalósítani. 2016-ban az orgona fúvó szerkezetét, 2017-ben a sípok, a játszóasztal és a teljes belső szerkezet restaurálását tűztük ki célul. Szeretnénk továbbá az I. világháborúban elrekvirált ónsípok pótlását, ezzel a hangszer eredeti állapotának visszaállítását. Tisztelettel kérjük a gyülekezetet, hogy adományaikkal járuljanak hozzá e fokozottan védett értékünk rekonstrukciójához. A felújítás költsége 5 500 000 Ft. Ebből az összegből az Élő kövek alapítványtól az első ütemre 250 000 Ft, míg a második ütemre 1 100 000 Ft támogatást kaptunk. Gyülekezeti adományokból lapzártánkig 354 000 Ft gyűlt össze.

HELYREIGAZÍTÁS

Előző lapszámunkban a halálozások felsorolásában sajtóhibát ejtettünk. A hozzátartozóktól ezúton is szíves elnézést kérünk. Isten nyugalomoztassa az elhunytat.

A halálozási feljegyzés helyesen:

† Dr. Csapó Erzsébet Egyetemi Kandidátus testvérünket 59 éves korában.

ANYAKÖNYVI HÍREK

A KERESZTSÉG SZENTSÉGÉBEN RÉSZESÜLT

Bakonycsernyén:

- ✠ Kadlecsek Leila- Kadlecsek István és Besenyei Szandra
- ✠ Varsányi Péter- Varsányi Ferenc és Szabó Krisztina
- ✠ Varsányi Zorka-Varsányi Zoltán és Winkler Tünde
- ✠ Kerner Zselyke-Kerner Balázs Péter és Urbán Sarolta
- ✠ Baglyas Sára- Baglyas István és Tóth Zsuzsanna
- ✠ Kornseé Szofi-Kornseé Tamás és Soproni Viktória
- ✠ Benczik Márk-Benczik Péter és Reichardt Hajnalka
- ✠ Steurer Ferenc-Steurer Ferenc és Harmati Andrea gyermeke.

Felnőttként:

- ✠ Steurer Tiborné született: Fidirich Mária testvérünk.

Súron:

- ✠ Nerhaft Jázmin – Nerhaft Balázs és Hermann Ibolya
- ✠ Truszek Boróka – Truszek János és Csere Márta
- ✠ Merkl Lilien – Merkl Miklós és Kusicza Katalin
- ✠ Hullám Johanna – Hullám Gábor és Kopócs Anett
- ✠ Nagy Némó Tibor és Karvai Brenda – Nagy Tibor és Szekeres Katalin gyermekei

Nagyvelegen:

- ✠ Baranyai Bence, Baranyai Károly és Boros Renáta
- ✠ Danka Petra, Danka Zoltán és Szander Andrea
- ✠ Krausz Zsófia, Krausz Róbert és Nagy Tímea
- ✠ Piller Bertalan, Piller József és Baltz Henrietta
- ✠ Piller Gréta, Piller József és Baltz Henrietta

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

Bakonycsernyén:

- ✠ Zsuzsa Pál és Almádi Zsuzsanna - Bodajkon
- ✠ Kugyela Gergely és Schneider Kata - Bonnyapusztán
- ✠ Kiss István és Mészáros Erzsébet
- ✠ Kiss József és Hegedűs Rita
- ✠ Kaviczki Norbert és Oravecz Erika
- ✠ Nemesházi Ferenc és Kaviczki Rita

Súron

- ✠ Kéri Zoltán és Banai Bernadett

A FELTÁMADÁS REMÉNYSÉGÉBEN KISÉRTÜK UTOLSÓ FÖLDI ÚTJÁRA

Bakonycsernyén:

- ✠ Sinkovics Józsefné 94
- ✠ Petra Károlyné 62
- ✠ Makó Józsefné 74
- ✠ Dreska Imréné 81
- ✠ Dreska Istvánné 89
- ✠ Buda Jánosné 75
- ✠ Hodula Istvánné 81
- ✠ Szkok Istvánné 66

Súron

✠ Makó Józsefné testvérünket 73 éves korában Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mert megnyugosznak fáradozásaikból, és cselekedeteik követik őket

A Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség kiadványa

Bakonycsernye Dózsa Gy. u. 1

Tel/Fax: 22-592-000

Mobil: 06-20-9815923; 06-20-770 3008

Email: istvan.szarka@lutheran.hu

Felelős kiadó: Szarka István esperes

Számítógépes szerkesztés: Csernyin Sándor

Email: csernyin@freemail.hu

Web cím: <http://bakonycsernye.lutheran.hu>